

Мій шпиталь

Леонід Мосендз

Бездня смерти і бездня
життя спіткались на межі,
а на лезі її сьогодні
знова нап'ятий він лежить.

Лежить, мов жертвна офіра,
якій жерців байдужий спір,
і тільки існування міра
вся зосередилася в зір.

Та у серпанку гарячковім
він нерухомістю повік
зорить на дні минулі знову
аж по грізний двадцятий рік.

Але нема жалю, ні суму,
що все було, мов не було,
і стало тільки змістом думи,
лише луною прогуло...

Встає майбутнє. І могили
вчорашні — це його межа...
Яка ж це мука — будь безсилим
під лезом смертного ножа!..

1941